

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

המחיר

ימות המשיח, עש"ק בהר-בחוקותי | גיליון שלישי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

כנהוג בהתוועדות כגון זו, יגגנו את ניגוני כל רבותינו נשיאינו, החל מהניגון שמיוחס (אצל חסידים) לבעש"ט ולרב המגיד ולאדמו"ר הזקן, ואח"כ רבותינו נשיאינו שלאחרי זה - אדמו"ר האמצעי, הצמח צדק, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר נ"ע, עד לניגון האחרון - הניגון של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, עד ניגון זה נצא מהגלות, והולכים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, הקשורה גם לשירה העשירית. ועם ניגונים אלו נועלים את הגלות.

(משיחת ש"פ נשא התנש"א, בלתי מוגה)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

חג השבועות ממחרת השבת - מעלה או חסרון?
כל המעיין בשיחות ימי ספירת העומר ה'תנש"א, רואה את הפלאת הקביעות (כבאותה שנה) שחג הפסח חל בשבת, וספירת העומר מתחילה ממחרת השבת ומסתיימת בשבת, וע"כ ישנם שבע שבתות תמימות (כבימי בראשית), ועד כדי כך שמעלה זו משפיעה גם על השנים שאחריה עד שחזרת קביעות זו.

וצריך להבין, דמהנ"ל משמע בפשטות שקביעות כזו היא מעלה גדולה ביותר, ובלקו"ש חי"ט בתחילתו מובא מהגמ' במס' מנחות ויכוח בין ריב"ז

עם ביתוסי אחד שטען שחג השבועות צריך לחול דוקא ביום ראשון, וענה לו ריב"ז שאין זה נדרש והוכיח מהפסוקים שיכול לחול בכל יום.

ובהמשך השיחה אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א, שבכל שקו"ט המופיעה בתורה יש מקום ע"פ תורה לכל סברא, וא"כ גם לטענת

הבייתוסי יש מקום בסברות התורה אלא שריב"ז מגלה סברא עמוקה יותר,

שלכן נלמד ששבועות יכול לחול בכל יום. ומבאר את טעמי מחלוקתם, שכידוע, ספירת העומר (מ"ט יום) זהו עבודת האדם בבירור פרטי המידות, וחג השבועות מורה על שער הנ' שניתן מלמעלה, וטענת הבייתוסי היא, שההכנה הסמוכה לחג השבועות לא יכולה להיות בעבודת האדם אלא צריכה להתבטא בהדגשת הקדושה הבאה מלמעלה, שזהו שבת ש'מקדשא וקיימא', יום שענינו

הוא תענוג ולא עמל ויגיעה. ולעומתו אומר ריב"ז, שלמרות הפלאת הגילוי מלמעלה, עכ"ז רוצה אדם בקב שלו מתשעה קבין של חבירו, וגם המדרגה הגבוהה של שער הנ' נמשכת ע"י עבודת היהודי בספירת העומר, ולכן המעלה לא משתקפת בהמשך לשבת אלא שייכת בכל יום בעקבות עבודתו.

ולפי זה (שמעלת חג השבועות לא מתבטאת בהמשך לשבת אלא שייכת לכל יום) צריך ביאור, מדוע בשיחת ש"פ במדבר מביא הרבי שליט"א מלך המשיח את הפלאת מעלת חג השבועות כאשר חל בהמשך ישיר לשבת "שאין ביניהם שום

הפסק דימי ועובדין דחול", וכמבואר שם בהרחבה ענין המנוחה בשבת ושייכותו לחג השבועות?

והענין בזה י"ל בפשטות, שישנו הבדל מהותי בין ענין המנוחה הנזכר כאן, לבין העדר העמל והיגיעה בחלק י"ט, כיון שענין המנוחה לאורך השיחה בתנש"א אין משמעותו גילוי שמגיע מלמעלה ללא שייכות לעבודת האדם, אלא אדרבה, עבודת ה' במלוא מוכן המילה, וענין המנוחה (אינה העדר עבודה, אלא) היא רק התחושה השלווה ללא פיזור הנפש, כיון שהכל חדור באותה נקודה. ע"כ החסרון הנ"ל בהצמדת חג השבועות לאחר השבת לא קיים כאן, כי איננו מתחמקים מעמל ויגיעה, ואין זה באופן של תענוג המבטא מצב של קבלת שכר, אלא רק מעלת המנוחה, דהיינו ריבוי עבודה אך מתוך שלווה, וזו אכן מעלה גדולה.

אמרה נפשי המשך

יש לי על מה לעבוד, יש לי הרבה פרטים שצריך 'לשפר' אבל אני כן רוצה לומר משהו על חבריי את ה'להתמסר למטרה' בזה הם דבוקים. 'להתמסר' לפרסם את בשורת הגאולה, 'להתמסר' לתת מיטה לחבר, לשבת בסדר עיונא למרות שלחלק זה קשה. לתת את עצמך לדברים סותרים לעיונא-והדבקות, לחסידות בוקר-וסחיבת מיטה לחבר בפנימיה. להפסיק לדאוג על הפרטים ולהתעלות למהות של 'אנא נסיב מלכא'.

אחרי חג השבועות הוא היה 'גמור'. כולם מחוייכים ומדושני עונג גשמי ורוחני - והוא? הסיטואציה הזו, היא יום-יומית, גם הרבי שליט"א מלך המשיח בעצמו תיאר אותה בפרטיות בשנת תש"י "גם 'שכר' בגן עדן לא יהיה לחבדני"ק..." אבל מה הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה?! חיי 'תענוגות' בגשמיות וברוחניות, או הקרבה, מה הוא רוצה?! זוהי בקצרה ממש, נקודת המאמר של הרבי שליט"א מלך המשיח... זה מה שהרבי מחנך אותנו. נכון,

דעת כ"ק אד"ש מה"מ בנושא: לימוד תורתו של הרבי

נמתאים לזמנו ולדורו

מ"ש אודות לימוד תורת נשיא הדור הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע לא באתי בזה ח"ו לשלול לימוד מאמרי חסידות של נשיאים שהוא ממלא מקומם ופשוט, אלא שכל תלמיד צריך לעמוד בהענין דהתקשרות מתאים לזמנו ודורו, והתקשרות היא על ידי תורת הנשיא וכמבואר בכמה מכתבים והועתק בלוח היום יום, ולכן דעתי שצ"ל לימוד כזה דוקא.

זהו עצמות ומהות

פשיטא בכל הכתות כולם של תומכי תמימים ואחי תמימים, יש קביעות למו"ח מאמרי או שיחות כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א, שהוא דוקא נשמה כללית של דורנו, והתקשרות צ"ל בכל, ועל אחת כמה וכמה ע"י תורתו, שזהו עצמות ומהות וזהו ממוצע המחבר.

זכה לראות

פליאה עליו שעד עתה לא ענה לי על מה ששאלתיו אם יש לו קביעות עתים בכלל ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ... והוא אשר זכה בדרך למעלה מדרך הטבע לראות את פני הקודש הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, איני מבין למה צריך לעוררו ע"ד הנחיצות בלימוד תורתו, ואחרי שעוררו אותו עדיין מתישב הוא אם לקבל את ההצעה או שיש ענינים חשובים יותר מזה.

תורה חדשה מאתי

לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו - מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא", שילמד לכל העם פנימיות התורה.. ידיעת אלקות.. כפס"ד הרמב"ם ש"באותו הזמן.. יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"ו..
..היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.
אמרתי פה בהתוועדות עם אנ"ש והתמימים, דהנה ההתקשרות צ"ל בכל הכוחות שאפשר. והנה, לכל לראש, אצל חסידי חב"ד כשמו כן הוא שצריך להתקשר בחב"ד, היינו, בפשטות, ללימוד מאמרי כ"ק הנשיא.

/ אג"ק: ח"ג ע' ר"כ, תת"ו. ח"ח ע' קנ"ג.
חכ"א ע' ס"ב. סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501

דעת עוליון

[כאשר יצא סיפר בשמחה לאחד החסידים את דברי הרבי. ביקש ממנו אותו חסיד שימכור לו את השטרות אך הגבאי מיאן ואמר שדולר אחד יקח לעצמו עבור נתינת יין במשך כל השנה, דולר אחד יתן לו בתנאי שיתרום מזונות במשך כל השנה ודולר שלישי לזה שיתרום את שאר המצרכים]. ואכן מאז התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועד בכל שבת מברכים. סדר ההתוועדות הי': לאחר התפלה הי' כל הקהל מקדש על היין (כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח לא הי' מקדש) ולאח"ז הי' כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מורה לנגן איזה ניגון, ולאחרי שסיימו לנגן הי' נוהג לומר "שיחה" במשך ארבעים דקות לערך.

בכל שבת מברכים היו עורכים קידוש בבית הכנסת 7707, שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הגיע לארה"ב החלו לבקש ממנו שיתוועד בשבת מברכים אך הוא סירב. אך הגבאי, ר' מאיר רוט לא ויתר וכאשר הי' כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בנאות דשא במוריסטון נסע הגבאי יחד עם כמה מזקני החסידים לבקר את הרבי.

הגבאי נכנס ליחידות וביקש מהרבי נ"ע שיבקש מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שיאות להתוועד עם הקהל בשבת מברכים. ענה לו הרבי: אתן לך השתתפות שלש דולר עבור ההתוועדות בשבת מברכים ואז כבר יסכים חתני (כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א) להתוועד.

כאן פסקו הפוך

פריער אין אוסטרליה?
בתחילה באוסטרליה?
כך היו אומרים.
אין אוסטרליה?
באוסטרליה?
כן
נו, גארניט. זאל דער אויבערשטער אננעמען זייער פסק דין פאר אוסטרליה.
נו, כלום. שהקב"ה יקבל את הפסק דין שלהם בשביל אוסטרליה.
און אזוי ווי דא האט מען גע'פסק'נט פאר-קערט ומכיון שכאן פסקו הפוך
זאל ער פלאגן דעם פס"ד דא
שהוא יציית לפס"ד כאן
דער אויבערשטער איז אבער גוזר בבת אחת. זאל זיין אין אגוטע אויפן, והוא העיקר.
אבל הקב"ה גוזר בבת אחת. שיהיה באופן טוב, והוא העיקר.

דעם רבי'ס שפראך

בחלוקת דולרים כ"ז סיון ה'תנש"א. כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נתן דולר נוסף להרב מ"מ פלדמן שאמר שנוסע לפני שבת, באומרו:
זאל זיין בשעה טובה געבן דארט אין צדקה
שיהיה בשעה טובה לתת שם לצדקה
זאל זיין נסיעה בצלחה רבה, וואס מיט די באלעבאסטע?
מה עם בעלת הבית?
הנ"ל: היא נוסעת גם כן
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נתן לו דולר שלישי באומרו:
דאס זאל זיין פאר איר אויף צדקה
שזה יהיה בשבילה לצדקה
הנ"ל: בהתוועדות בפעם הראשונה באוסטרליה אמרו ששם ישמעו תחילה את אורו של משיח
אז וואס?
שמה?
שבאוסטרליה ישמעו תחילה את אורו של משיח.

פואייר?! - בנקשה!!

(מתוך מכתב להורים מודאגים מערב חג השבועות)
ישנה אימרה שמסתובבת אצל יהודי בתי הכנסת והיא אומרת כך "דאגה" חסר בה את האות 'ב' - ביטחון. למה אתם דואגים לי בבית? כי באמת אתם יודעים שחסרים לי 'פרטים' בעבודת השם, חסרה לי 'שלימות' חיצונית וגם 'פנימית'. אתם תמיד 'מודאגים' מהרוחניות, מהגשמיות, מהאישיות, מהרגשיות, מהחברים ועוד...

זה הכל נכון.

אך מה עם 'בטחון'. הבטחון זה החלק שמעל הכל. מעל השיקלולים הרגילים. צריכים לזכור באיזה זמן אנחנו. אנחנו "בדור השביעי" ששם כל מהות העבודה היא סביב ה'ב' של בטחון בה' ולא ה'אני' המודאג שלי.

ישנו מאמר נפלא של הרבי שליט"א מלך המשיח משנת תשל"א, על "א ניסן (המשפיע הרב גינזבורג כתב על זה ספר שלם בשם, 'בחירתו של הפיקח'). נקודת המאמר בקצרה: "כתיב, חלקי הוי' אמרה נפשי". זהו. זה המאמר!

הרבי שליט"א מלך המשיח נוגע ומחנכנו להיות שקועים ב'נקודת הנקודות' ב'ב' של בטחון בה': הרבי אומר כי אכן כן אנו לא 'מרויחים' מכך שאנחנו שומרי תומ"צ.

שמירת תורה ומצוות היא - חלקי הוי' אמרה נפשי. על שמירת תורה ומצוות הפסוק ממשיך - "ולדברו הוחלתי". זה משהו הכי 'נפשי' הכי 'שלי' ובגלל זה רק אליו 'הוחלתי' אני מתכלה אני משתוקק אני חי.

כן, כן! הנפש שלי אומרת רק דבר אחד! הוי'!

בשפה 'מגושמת' ובקיצור כל אחד שמתענג, בין במשפחתו, ובין במלוגו, קם לו למראה צלחת בלינצ'ס מפנקת, ועוד לא התחלנו לדבר על המוקרמים.. הוא ילך לבית הכנסת חב"ד הקרוב, יתענג מחזרת הש"ץ נפלאה

(ועוד לא דיברנו על החיות הנפלאה שפורצת את הקירות עד שערי מרום...), יחזור לבית הכנסת יסיים את אמירת ה'תיקון' וגם יחטוף איזה מאמר 'בשעה שעלה משה למרום' מובן ומעורר, ילך למקוה, ירדם לכמה שעות טובות ויגיע חזרה לשחרית מדושן עונג ועל המוקרמים כבר דיברנו.

אבל, בואו נסתכל על החב"דניק נוסח דור השביעי...

הוא בכלל, לצערו הרב, קם בשעה מאוחרת יחסית, שהרי "לא איברי לילה אלא להדבקות", כמו שהתמימים כאן אומרים, הוא היה ער בהדבקה השכונה במודעות על עשרת הדיברות, ברכב עשה 'השלמות' של רמב"ם וניסה להתעמק בפיענוחים של ה'דבר מלכות', ובכלל, כמה חבר'ה מהשכונה תפסו איתו שיחה [שבסופה קביעת שיעור מאולתר שמי יודע כמה יחזיק...], מקווה, חסידות חובה לפני התפילה ומלבד כל זאת הוא הרי גם 'לעולם יהא אדם' הרי גם הוא צריך לנקות, לקנות, לקלח, לכבס, לדאוג וכו' וכו'... ובינתיים גם נכנס החג... אחרי מקווה זריז הוא נכנס למניין 'שלו' ו"נפשו יוצא באחד" בלית ברירה.. חלוקת עלונים זריזה בבתי הכנסת באזור, שיחה של הרבי שליט"א מלך המשיח למשתתפים. המשך התפילה. נגמר...

הוא חוזר הבייתה, כמובן שהבית (חב"ד) שלו היה מוכן וערוך לסעודה... אבל כמובן קובי השכן, עמי הספר ושגב הסטודנט הגיעו ג"כ... בשתיים בלילה כשהתחיל לומר את ה'תיקון' האותיות 'קדו'... ונרדם ושוב חוזר ואומר... ושוב יצא לחלק בבתי כנסת את ה-1000 הפלייארים שנשארו, כדי שמחר ילדים יבואו לעשרת הדיברות.

אבל למחרת הרבי שליט"א בירך, והיו 100 ילדים יותר מה שחשבו!!!

המשך בעמוד הקודם

החייל

/ סיפורו של 'תמי'

פרק שלישי

כמעט סוף אלול. בתומכי תמימים יישוב עיבל.

בימי האור כשחודש אלול היה כתיקונו האוירה בישיבה נסבה כולה סביב לימוד אגרת התשובה, מצות "וידוי ותשובה" בדרך מצוותיך ומאמר 'שובה ישראל' בהמשך רנ"ט. וכמובן מאמרי "אני לדודי" מספרי ה'מלוקט' והכל סביב ההכנה לנסיעה לרבי מלך המשיח שליט"א. אך חודש אלול הנוכחי מרבית האוירה בישיבה היתה סביב הנושא "להבין ענין דביר נגבי", כמו שהמשיך ר' זעליג משיעור א' הטביע את המושג.

הישיבה, הצוות ואפילו עובדי התחזוקה כבר נחלקו לשלשה פלגים אלו בעד דביר נגבי ואלו נגד והיו את האמצע. בעצם אפשר לומר שהישיבה כולה נחלק רק לשנים אלו שנגד ואלו שלא יודעים. אך ממש 'בעד דביר נגבי' כמעט לא היה מי. מלבד אחד ויחיד - ראש הישיבה הגאון החסיד ר' יודל - - -

בצורה מוזרה ומעוררת סקרנות מידי יום ביומו כאשר ראש הישיבה היה נכנס לזאל הוא התחיל לנהוג בצורה תמהונית מה, במקום לצעוד כמו תמיד למקומו הקבוע ולשקוע בתלמודו בהכנת השיעור, הוא היה נכנס לזאל, ניגש לעבר מקומו של מענדי משרקי, נוטל את כסאו ומתיישב ליד החברותא דביר נגבי ויענקי הניג...

לפעמים זה נמשך סך הכל דקה. לפעמים חמש דקות, אך תמיד באותן דקות ספורות פניו הדאוגות והעייפות של ראש הישיבה היו מתמלאות ברעננות צעירה. ואפילו פה ושם בפרצי צחוק.

לייבוש קופרמן שהיה מאותם יודעי דבר וחצי דבר מהנעשה מאחורי הקלעים של ישיבות הצוות ידע לספר שנושא דביר נגבי עלה כבר לדיון בישיבת הצוות שהיתה בימים הראשונים של חודש אלול. כשהגיעו

לשם "דביר נגבי" ראש הישיבה העלה חיוך ואמר "נו, ער איז דאך 'דעם רבי'נס", ס'איז ניטא וואס צו ריידען וועגען עס'... [נו הוא הלא 'של הרבי' אין מה לדון אודותיו]. המדריך דובי, משגיח חסידות בוקר, המגיד שיעור לעיונא ובעיקר המשפיע ר' זלמן כולם היו עם 'בטן מלאה עליו', אך כאשר ראש הישיבה מסית את הדיון. ידעו כי הדיון נחתם.

וכך דביר נגבי המשיך לעשות כל העולה על רוחו ב'אישור ראש הישיבה'. לילות שלמים בטרמפים בחזרה מבתיים של מקורבים. ימים שלמים בזאל ממלא מחברות עיונים ב'דבר מלכות' ואפילו התחלת כתיבת 'קיצור שלחן ערוך לשבע מצוות בני נוח' בעיצומו של שיעור כללי!... הוא גם הכניס בקביעות כל מיני תמהוניים שמצא במבצעים לחדר האוכל ללא כל רשות והגיש להם מנות אוכל ממטבח הישיבה!!!

גם אחרי 'התוועדות התייסדות תומכי תמימים' המפורסמת שהמשיך ר' זלמן בכבודו ובעצמו הקדיש יותר מחצי התוועדות על דביר נגבי. גם אז ראש הישיבה המשיך בשלו.

ר' זלמן המשיך הוא תלמיד מובהק של ר' שלמה חיים. בין התלמידים מתהלכת שמועה כי הוא זכה להיות ביחידות האחרונות של שנות תשל"ט ואז זכה לשמוע מהרבי שליט"א את הביטוי 'מ'דארף היטן אפ'ן ציור פון תומכי תמימים', יש לשמור על ה'ציור' של תומכי תמימים. ר' זלמן עצמו מעולם לא אישר זאת אך זה מה שהוא עושה. קונטרס עץ החיים, קונטרס התפילה ולשונות הרבי רי"צ על תומכי תמימים הם נר לרגליו. הוא חוזר תמיד על שיחת אחרון של פסח תשלו שיש כאלו שטועים ומטעים כאילו כיום אין ענין של עבודת התפילה. ביחד עם זה שהוא יודע 'לרדת' היטב היטב על תמימים וזו מומחיותו. היה ברור ומובן מאליה כי דביר נגבי יהיה 'טרף קל', מה גם שאינו זוכה לאהדה יתירה בקרב הצוות והעילית של התמימים.

"אפשר לשאול?... הרב הזכיר את המושג 'תוהו', איך הרב מסביר את מה שהרבי מלך המשיח שליט"א אמר לכולנו שצריך להביא את המשיח באופן של אורות תוהו בכלים דתיקון". הרב מצטט מאמרי הדור החמישי, אך בדור השביעי הרבי אומר 'אורות תוהו בכלים דתיקון'.

לפתע פני המשפיע השתנו. כאילו תפס את עצמו הוא שינה את כל סבר פניו ואמר בפנים חמורות סבר... "זה נדבר עוד שלש שנים בט"ו אלול לפני קבוצה... עד אז תקשיב. הוא הרים את קולו יותר וכמעט צעק "גם בבית המקדש צריך להקשיב. הנביא אומר "הנה שמוע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים!"

ומיד החל את הניגון מפולטובה - - -

* * *

תחביב מיוחד היה לדביר וזה 'ספר הזכרונות' של הרבי הריי"צ. שני הכרכים שלו היו מלאים בסיכומים, בביאורים, בדוגמאות ובטבלאות בכתב ידו המאד-מסודר. כשמענדי משרקי הציץ באחד הפעמים לתוך ים החיצים והסיכומים שם הוא גילה כי בכתב אדום ליד המילה 'ברוך הצעיר' התווסף חץ עם איור של בחור מרושל ומתחתיו הכיתוב 'דביר נגבי' - - -

כשהוא גילה זאת לאזניו של המשפיע ר' זעליג, הוא הגיב בהרמת יד - "אמרתי כבר למשפיע ר' זלמן - דביר הוא פשוט נרקסיסט במלוא מובן המושג. בגלל הרקע המשפחתי שלו הוא נהיה כזה. אפשר לטפל בו אך צריך לעשות רק בצורה מקצועית". "מה זה נרקסיסט", שאל מענדי משרקי בפחד את לייבוש קופרמן. "נרקסיסט זה אחד שמרוכז רק בעצמו וכל מה שסביבו מתקשר איכשהו אליו", ענה בידענות לייבוש. "מאיפה אתה יודע את זה", שאל משרקי, ולייבוש ענה "אמא שלי הרי פסיכולוגית. אתה יודע כי גם המשפיע ר' זעליג למד פסיכולוגיה אצל מרצים מפורסמים ולכן הוא יודע את זה".

משרקי הזדעזע. "פסיכולוגיה? זה הרי ממש חכמות חיצוניות! זה מטמא את חב"ד שבנפש! כך תמיד המשפיע ר' זלמן מתוועד נגד לימודי הליב"ה בשיבות, "אדמו"ר הזקן כותב בפרק ח' בתניא וגם בשלחן ערוך הלכות תלמוד תורה שזה מטמא את המוח! איך אפשר ללמוד נגלה וחסידות כאשר המוח טמא מלימודי ליב"ה! ועוד בתומכי תמימים?".

"המשפיע ר' זלמן הוא חסיד אמת אך קיצוני, כולם יודעים את זה. הכל אצלו בקיצוניות", הגיב לייבוש

ר' זלמן לא דיבר ישירות. מעולם לא פנה ישירות, אך הוא דיבר על דרגות בתוהו ממאמרי 'אחרי' וקישר זאת לקונטרס החלצו החביב עליו ביותר, שהרי זכה לקבלו מידו הקדושה של הרבי מלך המשיח שליט"א בתשמ"ח.

"ישנם כאלו" וכשר' זלמן מתחיל כך, נהיה שקט. יודעים שהולך להיות 'כואב ומעניין', כמו שאומר דובי המדריך. "ישנם כאלו וה'ישנם האלו' הם בתוכנו. שעוטים על עצמם איצטלה של תוהו ומקיף ואינם מבינים כי השטן בעצמו מרקד איתם יחד, שהרי כמבואר באחרי תרמ"ה הקליפות יונקות דווקא מהמקיף. אנו נמצאים בייסוד תומכי תמימים ותומכי תמימים כל ענינה לשמור על התמימים'.

על 'תומכי תמימים' התבטא הרבי נשמתו עדן [כן מקפיד לקרוא לרבי הרש"ב] "שלש שנים יהיו לכם ערלים". והנה בא לפתע פתאום תמים 'מי יודע מאיפה בא.. דע מאין באת...' [כאן חייך חיוך-ארסי-חינוכי כשמגניב מבט לעברו של דביר]. עליו לדעת כי שלש שנים בתומכי תמימים עליו לשתוק! לשתוק! לשתוק! ואז יהיה כלי קיבול".

המתח היה באויר.

מענדי משרקי, לייבוש קופרמן, יענקי הניג, רעדו. הם חששו שדביר יגיב ואז יהיה אש... מעולם לא היה תמים שהעזו לענות למשפיע ר' זלמן. הוא היה אחת הדמויות החזקות והמעוררות יראת כבוד בשיבה. הם הביטו בדביר בחרדה, והנה בלי להתבלבל... דביר הרים את אצבעו ואמר ליד מאה זוגות עיניים סקרניות: "הרב אפשר לשאול שאלה?...".

דומה כי המשפיע ר' זלמן עצמו התבלבל לרגע מהחוצפה, אולי פשוט מהתום והזוהר. בדרך כלל במקרה דומה לזה היה ר' זלמן אומר 'קודם תאמר לחיים'. אך כאן באיזה טון אבהי הוא הגיב בגמגום לא שיגרת: "אדרבה, בטח בטח... רק תזכיר את השם?...".

דביר לא התבלבל וענה:

"אני חייל של הרבי מלך המשיח שליט"א שמי דביר נגבי ממושב כרמים..."

היה נראה אולי שסבלנותו של ר' זלמן אמורה לפקוע לגמרי מצורת ההצגה ה'חיצונית' של דביר את עצמו, אך ר' זלמן היה עובד אלוקים ומשחקי כבוד היו ממנו והלאה. והנה הוא חייך חיוך עצום ופלט במתיקות של אתכפייא "דביר קדשו הביאני... דביר זה משמות הבית המקדש... תאמר לחיים דביר..."

קופרמן בשאננות. "יש הרבה רבני חב"ד שמתירים זאת. ובכלל היום לא שייך שלא יהיה פסיכולוג בישיבה. הדור צריך את זה, אני בטוח שאם הרבי היה..."

מענדי משרקי שתמיד ידוע באורח רוחו, לפתע התקומם ולא נתן ללייבוש להשלים את המשפט - "אם הרבי היה?". "מה זה 'אם הרבי' - הרבי חי וקיים! הרבי יודע הכל והרבי מנהל את הישיבה בדיוק כמו בזמן שאביך היה בקבוצה בשנת תשמ"ח! הרבי מלך המשיח שליט"א [כאן אמר כל מילה בהדגשה יתירה וכמעט בצעקה] מכיר אותי מכיר אותך מכיר את דביר והוא האחראי על הישיבה ואין לשנות כהוא זה כלום מהוראותיו! לימודי חול זה טרף!".

"אני רואה שגם אתה כבר נדבקת מדביר נגבי", הגיב לייבוש קופרמן בכעס-קל. כדאי לך לעשות איזה שיחת הכוונה עם המשפיע ר' זעליג, הוא קצת יאזן אותך. לא צריך להיסחף. אתה כל כך בטוח שאתה האמת? אין לך את הלחלוחית החסידית שאדם יודע שהוא לא יודע הכל".

מענדי משרקי אולי התרגז יום-יומיים, אך יתכן ודבריו של לייבוש איכשהו חדרו לתוכו. אולי בגלל הקבלת עול שהיא יסודו של תמים הוא החליט 'להתבטל' גם למשפיע ר' זעליג, למרות שבשכלו וברגשותיו החסידיים הוא פחות התחבר אליו. הוא היה מאוד

מחובר להתוועדויות של המשפיע ר' זלמן, אך לאחר מחשבה הוא החליט כי אולי כן כדאי שדביר נגבי ישוחח קצת עם המשפיע ר' זעליג, אחרי הכל הוא איש נעים שיחה, יהודי חסידי בכל רמ"ח ושס"ה, גם בעל נגלה, גם בעל חסידות וגם יהודי של אתכפייא. כולם ידעו שבמשך חייו עשה המון אתכפייא ומקפיד על כל תג ותג בשלחן ערוך ואף זכה לקירובים מיוחדים מהרבי.

זו היתה שעת לילה מאוחרת. מאוחרת מאד. אפשר לומר קרוב לחצות ליל כבר.

כאשר דביר נגבי חיכה למשפיע ר' זעליג ברחוב. המשפיע רצה בתחילה לבחון האם דביר 'מתרגש' לקראת שיחה כזו ולכן רבע שעה לפני שהם קבעו הוא שלח את 'האיש שלו' - ישראל כהן החברותא של מענדי משרקי לומר לדביר שהמשפיע כנראה לא יוכל היום. הוא רצה לדעת ר'ק איך דביר יגיב לביטול 'מהרגע להרגע'. אך תגובת דביר לא גילתה עדיין מאומה את עולמו הריגשי "הכל בהשגחה פרטית. רק חבל שהוא מודיע עכשיו כי ביטלתי חברותא עם מקורב. אז אני היום יישן מוקדם כדי מחר להבין יותר את השיעור בחסידות בוקר". אלול. וכך חמש דקות אחר כך ישראל כהן ניגש שוב לדביר והודיע כי ברגע האחרון הפגישה כן תתקיים.

המשך בעמוד הנוסף

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן

פעם לא היה מושג אצל החסידים תפלה במניין והעיקר היה תפלה בעשר כוחות הנפש.

ובדור השביעי רואים שדווקא בשנים האחרונות הרבי מלך המשיח שליט"א מתפלל במניין, וכידוע במאמר עשרה שיושבים במלוקט ד' ובמיוחד במאמר השני שם, מקשר תפילה בציבור עם הדביקות של אדה"ז - שאמר איני רוצה ג"ע איני רוצה עוה"ב רק אותך בעצמך וכו'. ובפשטות, הביאור בזה הוא, שכשאדם מתפלל בעשר כוחות נפשו הכל נמדד לפי האתדעל"ת וקשור להגבלה, משא"כ בציבור נמשך מהעצמות שלא בערך להתדעל"ת.

הידעת?

באחת הארוחות של ראש השנה בהם השתתף הרבי שליט"א מלך המשיח, נתבקש החסיד ר' אברהם פריז לזמן, להפתעת הכל סירב ר' אברהם לזמן באמתלאות שונות.. ר' יוחנן גורדון אשר גם השתתף בסעודה, שאלו לאח"מ על כך, ור' אברהם ענה לו בפשטות: לא רציתי לזמן, כי הייתי אומר ברשות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח....

ר' יוחנן, שימש בקודש בתפקיד ה'מלקה' בערב יום כיפור, באותה שנה, לאחר המלקות, אמר לכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח: שיהיה כמו שר' אברהם אומר... ור' יוחנן סיפר לרבי שליט"א מלך המשיח את כל הסיפור וסיבת סירובו של ר' אברהם.. כששמע זאת הרבי שליט"א מלך המשיח חייך חיוך רחב ואמר "אמן!"

/ מתוך מכתב שכתב ר' יוחנן גורדון לאמה של מלכות הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה)

- ובתקופה השנייה ילמד את כל העם תורה באופן של רב ותלמיד הן למשה רבינו והן לאדם הכי פשוט. בתקופה הראשונה לדעת הרמב"ם עולם כמנהגו נוהג ובתקופה השנייה יתקיימו היעודים הנבואיים כפשוטו מעל הטבע.

בתקופה הראשונה תהי' הלכה כבית שמאי ובתקופה השנייה הלכה הם כבית שמאי.

"דור אחרון לגלות ודור ראשון לגאולה" משפט שאכן מכיל בחובו את תוכנם של שני התקופות בימות המשיח. בתקופה הראשונה יוצאים מהגלות, בורחים מהרוע ובתקופה השנייה חיים עמוק בגאולה, האלוקות כה מוחשית עד שאין שום הו"א לדברים אחרים. בתקופה הראשונה יהיה מקום מקלט לרוצחים - ובתקופה השנייה לא יהיה מציאות של רוצח, הצומות יבוטלו - ובתקופה השנייה הם יהפכו לששון ולשמחה, מלך המשיח יהיה עסוק לכונן את מלכותו בשבת ומקל

במענה למכתבו

במענה לגיליון החייל מספר 2 כתב כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח (אג"ק חי"ב ע' ק"ד).

במענה למכתבו מעש"ק, ותנוח דעתו כאשר הניח את דעתי בבשורה הטובה שנראו פירות בהתעמולה בין ילדי העולים, הן בהתנועה להרחקה מן הרע, והן בהענין דועשה טוב, ללמדם תורת ישראל והדרכותיה מתאים לגילם.

וכיוון שכותב שכר נרחב נראה בזה במחנם הטהור, כדאי היה שיתיעצו ביניהם ויעריכו תוכנית עכ"פ בשביל השבועות הקרובים, וכמו שכתוב בתשועה ברוב יועץ וידונו ביניהם על האפשרויות להקים שם בית ספר דתי במסגרת הרשת אף שלכאורה כיוון שכבר באמצע זמן הלימודים כמה קישויים בזה. ואולי אפשר לערוך כמין שיעורי ערב וכיו"ב, ואחכה לבשורות טובות

החייל - המשך

יחי אדוננו בזמנים הקבועים. ג. משמעת למפקד העליון. ואצלנו הפירוש מבצעים".

ר' זעליג עוד לא נרתע והמשיך "מי שחולה יכול להיות חייל?". לרגע דביר התבלבל והתחיל לגמגם... אך שוב התעשת וענה במהירות ובפסקנות "חייל אף פעם לא חולה! כך כתבו במפורש בספר שהרבי יחי"ק! "ואם הוא נפצע בקרב, הוא יכול להמשיך להלחם"? ניסה המשפיע להמשיך, דביר כבר לא התאפק והתפרץ. "מה כל השאלות האלו?... לאיפה הרב חותר.. אתה מדבר כמו פסיכולוג [בהתחלה אמר

"מה לקחת מאני לדודי תשכ"ו" פתח ר' זעליג את השיחה בלי הקדמות מיותרות. "מבצעים" ענה דביר כזקן ורגיל. "גם אנשי המדבר זוכים שהמלך מהשדה יאיר עד המדבר וזאת על ידי חייליו שזה אנחנו התמימים". "כל התמימים הם חיילי המלך או רק חלק", ניסה ר' זעליג לפתח יותר את הדברים. לרגע דביר התבלבל, אולם מיד התעשת וענה: "מי שעשה תהליך חיול הוא חייל", "ואיך עושים הליך חיול"?... "דביר לא חשב והתחיל לירות משפטים ברורים "א. מדים. מדים זה אומר כובע חליפה דגלון על החליפה ודגלון על הכובע. ב. מסדר והצדעה. זה אמירת

'אתה' אך מיד התחרט ואמר 'הרב'... חייל זה חייל. באש ובמים! לא משנה מה הוא מרגיש. לא משנה מה הוא חושב... לא משנה אפילו... אפילו... שהחייל...

דביר השתתק...

"אפילו מה"... שאל ר' זעליג. "לא משנה"... גמגם דביר, "השיחה הזו מיותרת... הייתי צריך ללכת למקורב...", הגיב דביר, ומשהו בקולו היה נשמע רועד...

הוא הביט במשפיע ואמר בקול סדוק. "טוב, אחד אפס. הרב ניצח בחור חלש... אז אם אני יבכה עכשיו זה יראה לרב שהוא ניצח... הרב ניצח בחור בודד... שאין לו חברים... שכולם מדברים עליו מאחורי הגב... שאין לו הורים... שאחים ודודים שלו חילוניים גמורים וצוחקים עליו... [בהתחלה הוא אמר 'חילוניים גמורים', אך מיד תיקן 'אינם שומרי מצוות לעת עתה']..

דביר בכה. "אתם לא אמיתיים... הרב חזק עלי, אבל מישראל כהן אתה מפחד [שוב אמר 'אתה' ותיקן ל'הרב'], הרב יודע שישראל כהן עושה מה שבא לו בחדר? והרבנים שותקים... כי הוא בריון והוא יודע לשחד"...

אבל ר' זעליג היה גאון בנפש. והוא המשיך. "דביר אתה בחור מיוחד, בסך הכל רציתי קצת להכיר אותך. גם לי אין חברים. אני מחפש חבר, חשבתי שאתה תהיה חבר שלי. אבל אתה לא רוצה"...

"אני לא קונה את כל הפטנטים האלה". מירר בבכי. "הייתי אצל הרבה פסיכולוגים כשאבא שלי נהרג בתאונה כשהייתי לידו. הרב לא רוצה להיות חבר שלי, הרב בסך הכל רוצה לשבור את רוחי שאני יהיה עוד בחור רגיל שלא יעשה כאב ראש בישיבה. אז להווי ידוע לרב שאני לא באתי כאן בגלל שזה הישיבה של הרבנים.. אני באתי רק לרבי. זה הבסיס של המפקד שלי שזה הרבי מלך המשיח שליט"א. גם אם תציקו לי שלש שנים אני לא יעזוב את המפקד שלי... אני פה!"

דביר רעד וכמעט צרח...

אך המשפיע לא נרתע.

"אתה לא אוהב אף אחד בישיבה? ... ואת ראש הישיבה?..."

לרגע דביר נרגע כששמע את השאלה על ראש הישיבה, אך המשיך לדבוק בעקשנות ואמר "אני לא קונה את התייחסותם... אני יודע איך עובדים הפסיכולוגים. אני לא רוצה לדבר עם הרב. אני מבקש שהרב לא ידבר איתי יותר. אני מעדיף את המשפיע ר' זלמן שאומר את כל מה שהוא חושב בפרצוף ולא אנשים שמדברים כאילו יפה. ואם אני צריך לשלם קנס על חוצפה שהתחצפתי אל הרב אני ישלם... אני לא רוצה להכשל בפגיעה ברבנים. אני מבקש שהרב לא ידבר איתי יותר".

וכאן קרה משהו נורא, דביר נעמד על הכביש ומירר בבכי תוך שמשחרר את כתפיו מחיבוקו של המשפיע ר' זעליג, "אני לא רוצה לדבר איתך כלום! אתה שומע?!"

ר' זעליג לא נכנע. ואמר "דביר אתה בחור כלבבי. זו היתה פגישה מצויינת. אני באמת חושב שאני מחפש חבר כמוך"...

"אני לא מאמין בכך כלום" אמר דביר בבהלה וכשפניו מלאות דמעות הוא החל לרוץ בכל כוחו לעבר צומת הטרמפים שמגיעה לגבעת התחמושת. השעה היתה כמעט 2 בלילה.

בבוקר דביר לא היה במיטתו...

בשש בבוקר כשראש הישיבה הגיע למקוה מול הישיבה, המדריך עידכן את ראש הישיבה כי דביר שוחח עם המשפיע ר' זעליג ובאמצע התחיל לבכות וברח מהישיבה. "לא יודעים איפה הוא", חתם דובי המדריך בקרירות.

"וואס הייסט... וואס הייסט לא יודעים..." התחיל ראש הישיבה לרעוד... הוא תפס בשתי ידיו את המדריך והביט בו... 'מה פירוש אתה לא יודע'... "אלמנה ויתום לא תענון, זה דאורייתא ממש... איך הרבי התייחס ליתומים לילדים של שארף... מה זה 'לא יודעים איפה הוא'?"

ראש הישיבה חכך לרגע. ואמר. "אני יסע לחפש אותו... אני לא חוזר בלעדיו. תעיר את דרור... שיקח אותי עם הרכב של את"ה... דמעה קלה ניכרה בזוית עינו, הוא הביט בעינו של דובי המדריך ואמר באידיש נרגשת 'וואס וועט איך מאכן אין ישיבה אן דביר'... [מה אעשה בישיבה בלי דביר] - - -

המשך שבוע הבא